

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. S.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, ul. 28. října 851/26, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.4.2011, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jaroslavovi Savkovi **se přiznává** odměna ve výši 1920,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 29.4.2011, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 24.2.2011, č.j. „X“. Uvedeným rozhodnutím ze dne 24.2.2011 byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost podle § 70 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.2006 (dále jen „SocZab“).

V žalobě vyjádřil nesouhlas se závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí, že nepozbyl zcela schopnost sebeobsluhy, nepotřeboval soustavné ošetřování a nebyl odkázán trvale na pomoc jiné osoby při všech hlavních životních úkonech. Poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16.2.2006, zn. 144721/05, kterým byly žalobci od 1.1.2006 poskytnuty výhody III. Stupně pro těžce zdravotně postižené občany. Žalovaná však vycházela při posouzení zdravotního stavu z jiných nepravdivých údajů, přičemž uvedené rozhodnutí krajského úřadu nebylo vůbec vzato v potaz. Napadené rozhodnutí není podloženo lékařskou zprávou a je bez reálného podkladu. Za období od 1.1.2007 do 30.6.2008 došlo k finančnímu poškození ve výši 72 000,- Kč, za předchozích 12 měsíců roku 2006 je poškozen o rozdíl dávek, která mu byla vyplácena a která mu podle jeho názoru náleží.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v krátkosti uvedla, že rozhodnutím ze dne 24.2.2011 byl realizován rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2010, sp. zn. 16 Ad 15/2010. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí došla v tomto řízení k závěru, že žalobce nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí dne 17.8.2006 úplně bezmocný. Nezakládá se tedy na pravdě, že napadené rozhodnutí není podloženo lékařskou zprávou a že je vydáno bez reálného podkladu. Pokud je v posudku konstatováno, že žalobce je občanem těžce zdravotně postiženým, je tato skutečnost pro řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost irelevantní. Z tohoto důvodu navrhla zamítnutí žaloby.

V replice právní zástupce žalobce uvedl, že tvrzení žalované týkající se posudku ze dne 29.6.2006, tedy, že lékař OSSZ Děčín posoudil zdravotní stav žalobce dne 29.6.2006, ale posudek vyhotovil písemně dne 26.7.2006, lze považovat za nevěrohodné. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24.2.2011, není zde však jiný v úvahu přicházející posudek o zdravotním stavu žalobce, než posudek údajně ze dne 26.7.2006. Ve věci nebyly opatřeny podklady, které by byly nezbytné pro závěr o stupni bezmocnosti žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaná a žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Předně je nutno uvést, že soud se již jednou posuzováním nároku žalobce na zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost na základě jeho žádosti ze dne 6.4.2006 zabýval, a to v rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.12.2010, č.j. 16 Ad 15/2010-152, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 17.8.2006 pro nezákonnost a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované bylo, že se jí nepodařilo prokázat, že by posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Děčíně ze dne 29.6.2006 existoval, ačkoliv na něm

bylo založeno napadené rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí tedy vycházelo z neexistujícího podkladu, přičemž tento podklad byl v řízení dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jediným podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejním pro posouzení v dané věci je, zda žalobce splňuje požadavky ustanovení § 70 odst. 1 písm. c) SocZab, tedy zda je trvale úplně bezmocný. Podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění (ve znění účinném do 13.12.2007, dále jen „vyhl. č. 284/1995“) úplně bezmocná je osoba, která zcela pozbyla schopnost sebeobsluhy, potřebuje soustavné ošetřování a je odkázána trvale na pomoc jiné osoby při všech životních úkonech.

Na základě žádosti žalobce o zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost (zrušeného ke dni 31.12.2006) došlo již k trojímu lékařskému posouzení, a to dne 29.6.2006 MUDr. H. Š. pro OSSZ v Děčíně, dále Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí dne 26.8.2010 ve věci sp. zn. 16 Ad 15/2010 pro Krajský soud v Ústí nad Labem, a konečně dne 5.4.2011 MUDr. J. C. v rámci recenze posudku ze dne 29.6.2009. Všechny tyto tři posudky dospěly ke stejnému závěru, že žalobce je pouze převážně bezmocný pro účely posouzení zvýšení důchodu pro bezmocnost. Za převážně bezmocnou osobu se podle § 2 odst. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. považuje osoba, která potřebuje kromě pomoci uvedené v ustanovení § 2 odst. 1 vyhl. č. 284/1995 Sb. pravidelnou pomoc, popřípadě soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech, například při chůzi a při výkonu fyziologické potřeby. Za převážně bezmocnou se vždy považuje osoba úplně nevidomá.

Pokud žalobce argumentuje tím, že nebylo vzato v úvahu rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16.2.2006, zn. 144721/05, je nutno uvést, že toto rozhodnutí se vztahovalo k jinému nároku žalobce, než bylo zvýšení důchodu pro bezmocnost, a to k přiznání mimořádných výhod podle § 86 odst. 2 SocZab.

Podle uvedeného ustanovení § 86 odst. 2 věta první SocZab občanům s těžkým tělesným, smyslovým nebo mentálním postižením, které podstatně omezuje jejich pohybovou nebo orientační schopnost, se poskytují podle druhu a stupně postižení mimořádné výhody, zejména v dopravě nebo při potřebě průvodce; těmto občanům s těžkým zdravotním postižením jsou přiznávány mimořádné výhody I. stupně, občanům se zvlášť těžkým zdravotním postižením jsou přiznávány mimořádné výhody II. stupně a občanům se zvlášť těžkým zdravotním postižením a potřebou průvodce jsou přiznávány mimořádné výhody III. stupně.

Rozsah a specifikaci mimořádných výhod pak provádí vyhláška č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení.

Soud tak uvádí, že v daném případě jsou řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost a řízení o přiznání mimořádných výhod na sobě nezávislá, s rozdílnými kritérii pro vyhovění žádosti a o nichž rozhodují i různé správní orgány. To ostatně vyplývá jak z uvedeného rozhodnutí krajského úřadu, tak ze žalobou napadeného rozhodnutí, pro něž byly pořizovány i samostatné lékařské posudky. Ostatně v tomto směru se vyjádřila ve svém rozhodnutí i žalovaná (str. 5 napadeného rozhodnutí).

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že ačkoliv v rozhodnutí ze dne 17.8.2006 zmínila posudek OSSZ v Děčíně ze dne 29.6.2006 šlo pouze o písařskou chybu, a to nesprávně uvedené datum písemného vyhotovení posudku, který byl sice proveden dne 29.6.2006, ale vyhotoven až dne 26.7.2006.

Na tomto místě je nutno dle soudu provést podrobnější rekapitulaci spisu. Na žádosti žalobce ze dne 6.4.2006 je v části „Způsob vyřízení žádosti“, kterou vyplňuje OSSZ Děčín uvedeno datum 26.7.2006, v této části je také uvedeno, že žalobce je převážně bezmocný (značka „P“) a že jeho žádost má být zamítnuta. Dne 26.7.2006 došlo tedy k posouzení žádosti žalobce. Na druhé straně žádosti je vyhotoven již zmiňovaný lékařský posudek MUDr. Š. ze dne 29.6.2006. Vlastní rozhodnutí, zrušené rozsudkem zdejšího soudu v předchozím řízení, bylo vydáno dne 17.8.2006. Ze spisu tak vyplývá, že nejprve došlo k lékařskému posouzení zdravotního stavu žalobce dne 29.6.2006, na základě toho byla věc dne 26.7.2006 posouzena a konečně vlastní rozhodnutí bylo vydáno žalovanou až dne 17.8.2006. Je tedy patrné, že žalobcův zdravotní stav byl pro účely zvýšení důchodu pro bezmocnost poprvé vyšetřen dne 29.6.2006 a z něho následně vycházelo rozhodnutí žalované ze dne 17.8.2006.

Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 16 Ad 15/2010-152 bylo rozhodnutí žalované ze dne 17.8.2006, č.j. 260 822 041, zrušeno, žalovaná tak byla povinna o žádosti znovu rozhodnout, jako by o ní dosud nebylo rozhodnuto a nikoliv posuzovat žádost ke dni vydání zrušeného rozhodnutí, jak nesprávně v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí. S ohledem na to, že došlo ke zrušení zvýšení důchodu pro bezmocnost k 31.12.2006 bylo na žalované, aby posoudila, zda do tohoto data nevznikl nárok žalobce na požadované zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost. S ohledem na to, že poslední lékařské posouzení zdravotního stavu žalobce MUDr. C. pro účely posouzení bezmocnosti žalobce bylo provedeno po 31.12.2006 a nikoliv jen k určitému datu a žalobce nenamítá zhoršení zdravotního stavu oproti podání žádosti (sám odkazuje na zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. T. ze dne 14.6.2006), je patrné, že zdravotní stav žalobce po celou dobu účinnosti úpravy zakotvující institut zvýšení důchodu pro bezmocnost nenaplnil požadavky kladené na zvýšení důchodu pro úplnou bezmocnost. K uvedenému je možno ještě dodat, že ačkoliv bylo zvýšení důchodu pro bezmocnost nahrazeno příspěvkem na péči (§ 7 a násl. z.č. 108/2006 Sb.), nemá to na daný případ vliv, neboť žalovaná byla povinna posuzovat nárok žalobce i v roce 2011 podle právní úpravy účinné do 31.12.2006 (viz čl. II bod 1 z.č. 109/2006 Sb.).

Lze tedy konstatovat, že soud shledává napadené rozhodnutí jako celek za správné a založené na dostatečných podkladech spočívajících zejména v lékařských posudcích, a to zejména s ohledem na to, že žalobce nenamítá změnu (zhoršení) zdravotního stavu.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Výrokem ad III. rozsudku přiznal ustanovenému zástupci JUDr. Jaroslavu Savko podle § 35 odst. 8 s.ř.s. odměnu za zastupování žalobce ve výši 1920,- Kč, která se skládá z částky 1000,- Kč za dva úkony právní služby po 500,- Kč, a to za převzetí a přípravu zastoupení a sepis repliky podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Dále se celková částka náhrady nákladů řízení sestává z částky 600,- Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 320,- Kč odpovídající DPH. Odměna bude právnímu zástupci žalobce uhrazena v obvyklé lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Právní zástupce žalobce nezohlednil ve svém vyúčtování, že se jedná o věc důchodového pojištění, u které se za tarifní hodnotu považuje částka 1000,- Kč a nikoliv 25 000,- Kč, proto mu soud nepřiznal odměnu v navrhované výši 5 760,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24.8.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Monika Králová